Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)

7. april 2022 *

»Præjudiciel forelæggelse – retligt samarbejde i civile sager – retternes kompetence og anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område – forordning (EU) nr. 1215/2012 – anvendelsesområde – artikel 2, litra a) – begrebet »retsafgørelse« – betalingspåbud udstedt i en anden medlemsstat efter en summarisk og kontradiktorisk undersøgelse af en afgørelse truffet i et tredjeland – artikel 39 – eksigibilitet i medlemsstaterne«

I sag C-568/20,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Oberster Gerichtshof (øverste domstol, Østrig) ved afgørelse af 23. september 2020, indgået til Domstolen den 2. november 2020, i sagen

J

mod

H Limited,

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, K. Jürimäe, og dommerne N. Jääskinen, M. Safjan (refererende dommer), N. Piçarra og M. Gavalec,

generaladvokat: P. Pikamäe,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

– J ved Rechtsanwalt C. Straberger,

– H Limited ved Rechtsanwalt S. Turic,

– den tyske regering ved J. Möller, M. Hellmann og U. Bartl, som befuldmægtigede,

* Processprog: tysk.

– Europa-Kommissionen ved M. Heller og H. Leupold, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 16. december 2021,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 1, artikel 2, litra a), artikel 39, artikel 42, stk. 1, litra b), og artikel 45, 46 og 53 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT 2012, L 351, s. 1).

2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem J og H Limited vedrørende fuldbyrdelsen i Østrig af en kendelse om betalingspåbud afsagt af High Court of Justice (England & Wales) (ret i første instans (England og Wales), Det Forenede Kongerige) (herefter »High Court«) på grundlag af to domme afsagt i Jordan.

Retsforskrifter

3 4., 6., 26. og 34. betragtning til forordning nr. 1215/2012 har følgende ordlyd:

»(4) Visse forskelle mellem de nationale regler for retternes kompetence og anerkendelse af retsafgørelser virker hæmmende for det indre markeds funktion. Det er tvingende nødvendigt at have bestemmelser, der kan gøre reglerne for retternes kompetence på det civil- og handelsretlige område ensartede og sikre hurtig og enkel anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser truffet i en medlemsstat.

[…]

(6) For at virkeliggøre målet om fri bevægelighed for retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område er det nødvendigt og hensigtsmæssigt, at reglerne for retternes kompetence og for anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser fastlægges i en bindende og umiddelbart gældende EU-retsakt.

[…]

(26) Den gensidige tillid til retsplejen i [Den Europæiske Union] berettiger princippet om, at retsafgørelser truffet i en medlemsstat bør anerkendes i alle medlemsstater, uden at der er behov for en særlig procedure. Desuden gør målet om at gøre det mindre langsommeligt og mindre dyrt at føre retssager på tværs af landegrænserne det berettiget at afskaffe den erklæring om eksigibilitet, der skal afgives, inden der kan ske fuldbyrdelse i den medlemsstat, som anmodningen rettes til. En retsafgørelse, der er truffet af en ret i en medlemsstat, bør derfor behandles på samme måde, som hvis den var blevet truffet i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

[…]

(34) Kontinuiteten mellem [konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager (EFT 1978, L 304, s. 17), som ændret ved de efterfølgende konventioner om nye medlemsstaters tiltrædelse af denne konvention (herefter »Bruxelleskonventionen af 1968«)], [Rådets] forordning (EF) nr. 44/2001 [af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT 2001, L 12, s. 1)] og nærværende forordning bør sikres, og i den forbindelse bør der fastsættes overgangsbestemmelser. Samme kontinuitet bør gælde med hensyn til Den Europæiske Unions Domstols fortolkning af Bruxelleskonventionen af 1968 og de forordninger, der er trådt i stedet for den.«

4 Forordningens artikel 1, stk. 1, bestemmer:

»Denne forordning finder anvendelse på det civil- og handelsretlige område, uanset rettens art. Den omfatter i særdeleshed ikke spørgsmål vedrørende skat, told eller administrative anliggender eller statens ansvar for handlinger og undladelser under udøvelse af statsmagt (acta jure imperii).«

5 Den nævnte forordnings artikel 2 fastsætter:

»I denne forordning forstås ved:

a) »retsafgørelse«: enhver retsafgørelse truffet af en ret i en medlemsstat, uanset hvordan afgørelsen betegnes, såsom dom, kendelse eller fuldbyrdelsesordre, herunder fastsættelse af sagsomkostninger, som foretages af en embedsmand ved retten.

   I kapitel III anses »retsafgørelse« for at omfatte foreløbige, herunder sikrende, retsmidler, som en ret, der i henhold til denne forordning har kompetence med hensyn til sagens realitet, har truffet afgørelse om. Det omfatter ikke foreløbige, herunder sikrende, retsmidler, der er truffet afgørelse om af en sådan ret, uden at den sagsøgte er blevet indkaldt, medmindre retsafgørelsen indeholdende retsmidlet er blevet forkyndt for sagsøgte forud for fuldbyrdelsen

[…]

d) »domsstat«: efter omstændighederne den medlemsstat, hvor retsafgørelsen er blevet truffet, hvor retsforliget er blevet godkendt eller indgået, eller hvor det officielt bekræftede dokument er blevet udstedt eller registreret

e) »medlemsstat, som anmodningen rettes til«: den medlemsstat, hvor anerkendelsen af retsafgørelsen påberåbes, eller hvor retsafgørelsen, retsforliget eller det officielt bekræftede dokument søges fuldbyrdet

f) »den oprindelige ret«: retten, som har truffet den retsafgørelse, hvis anerkendelse påberåbes, eller søges fuldbyrdet.«

6 Samme forordnings artikel 39 bestemmer:

»En retsafgørelse, der er truffet i en medlemsstat, og som er eksigibel i den pågældende medlemsstat, skal være eksigibel i de øvrige medlemsstater, uden krav om en erklæring om eksigibilitet.«

7 Artikel 42, stk. 1, i forordning nr. 1215/2012 fastsætter:

»For i en medlemsstat at få fuldbyrdet en retsafgørelse, der er truffet i en anden medlemsstat, skal den, der fremsætter anmodningen herom, fremlægge følgende for den kompetente fuldbyrdelsesmyndighed:

a) en kopi af retsafgørelsen, der opfylder de nødvendige betingelser for at fastslå dens ægthed, og

b) en attest udstedt i medfør af artikel 53, som bekræfter, at retsafgørelsen er eksigibel, og som indeholder et uddrag af retsafgørelsen og alt efter omstændighederne de relevante oplysninger om, hvilke sagsomkostninger der kan tilbagesøges, og oplysninger om beregning af renter.«

8 Denne forordnings artikel 45, stk. 1, bestemmer:

»Efter anmodning fra en berettiget part afslås anerkendelse af en retsafgørelse:

a) såfremt en sådan anerkendelse åbenbart vil stride mod grundlæggende retsprincipper (ordre public) i den medlemsstat, som anmodningen rettes til

[…]«

9 Forordningens artikel 46 har følgende ordlyd:

»Efter anmodning fra den person, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, afslås fuldbyrdelse af en retsafgørelse, når det konstateres, at en af de i artikel 45 omhandlede grunde foreligger.«

10 Samme forordnings artikel 52 fastsætter:

»Retsafgørelser truffet i en medlemsstat kan i intet tilfælde efterprøves med hensyn til sagens realitet i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.«

11 Artikel 53 i forordning nr. 1215/2012 er affattet således:

»Den oprindelige ret udsteder på begæring af enhver berettiget part attesten ved brug af formularen i bilag I.«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

12 Ved en kendelse om betalingspåbud af 20. marts 2019 dømte High Court J, der er en fysisk person med bopæl i Østrig, til at betale banken H Limited en hovedstol på 10 392 463 amerikanske dollar (USD) (ca. 9 200 000 EUR), med tillæg af renter og omkostninger, til fuldbyrdelse af to domme afsagt den 3. maj og den 20. maj 2013 af jordanske retter (herefter »de jordanske domme«). High Court udstedte desuden attesten i henhold til artikel 53 i forordning nr. 1215/2012.

13 H Limited anmodede om fuldbyrdelse af denne kendelse om betalingspåbud i Bezirksgericht Freistadts (distriktsdomstolen i Freistadt, Østrig) retskreds på grundlag af forordning nr. 1215/2012, idet selskabet bl.a. fremlagde den attest, der er omhandlet i denne forordnings artikel 53.

14 Ved kendelse af 12. april 2019 bevilgede Bezirksgericht Freistadt (distriktsdomstolen i Freistadt) på grundlag af High Courts kendelse af 20. marts 2019 og i henhold til forordning nr. 1215/2012 H Limited tilladelse til at gennemføre fuldbyrdelsen af sidstnævnte kendelse med henblik på at inddrive et krav på 9 249 915,62 EUR med tillæg af renter og omkostninger. Distriktsdomstolen bemærkede navnlig, at proceduren for High Court havde overholdt kontradiktionsprincippet.

15 Den appel, som J iværksatte til prøvelse af kendelsen af 12. april 2019, blev forkastet ved afgørelse truffet af Landesgericht Linz (regional domstol i Linz, Østrig) den 22. juni 2020. Efter at have bemærket, at High Courts kendelse af 20. marts 2019 udgjorde en retsafgørelse som omhandlet i artikel 2, litra a), i forordning nr. 1215/2012, fremhævede appelinstansen, at der ikke var noget i den i denne forordnings artikel 53 omhandlede attest, som H Limited havde fremlagt, der tydede på, at der forelå en af de grunde til afslag på anerkendelse, som er fastsat i forordningens artikel 45.

16 J har iværksat revisionsanke ved Oberster Gerichtshof (øverste domstol, Østrig), som er den forelæggende ret.

17 Den forelæggende ret hælder til den opfattelse, at princippet om udelukkelse af dobbelt eksekvatur også gælder for afgørelser om påbud, der træffes af en ret i en medlemsstat på grundlag af en sag om fuldbyrdelse af en udenlandsk dom, eftersom der ikke foretages en materiel prøvelse af det retsforhold, der ligger til grund for den gæld, som er fastslået ved en endelig dom. Den i hovedsagen omhandlede afgørelse er følgelig ikke omfattet af begrebet »retsafgørelse« som omhandlet i artikel 2, litra a), i forordning nr. 1215/2012.

18 I et sådant tilfælde er en domstolsprøvelse af de almindelige fuldbyrdelsesbetingelser i henhold til denne forordning ikke udelukket. Den forelæggende ret er følgelig af den opfattelse, at fuldbyrdelsesmedlemsstaten kan efterprøve oplysningerne i den attest, som er omhandlet i artikel 53 i forordning nr. 1215/2012, således at skyldneren kan gøre gældende, at betingelserne for, at der kan foretages fuldbyrdelse, ikke er opfyldt, f.eks. fordi der ikke foreligger en retsafgørelse som omhandlet i denne forordnings artikel 2, litra a), eller fordi forordningen ikke finder anvendelse.

19 Den forelæggende ret har imidlertid anført, at den korrekte anvendelse af EU-retten ikke fremgår med en sådan klarhed, at der ikke levnes plads for rimelig tvivl.

20 Under disse omstændigheder har Oberster Gerichtshof (øverste domstol) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal bestemmelserne i [forordning nr. 1215/2012], især artikel 2, litra a), og artikel 39 […], fortolkes således, at der også foreligger en eksigibel retsafgørelse, når debitor i en medlemsstat er blevet idømt betalingspligt efter en summarisk undersøgelse inden for rammerne af en kontradiktorisk procedure, men kun henset til den bindende retskraft af en dom, der er afsagt til ugunst for ham i et tredjeland, idømmes betalingspligt over for den part, der har vundet sagen i tredjelandet, og genstanden for sagen i medlemsstaten var begrænset til efterprøvelse af, om det krav, som beror på den i tredjelandet afsagte dom, faktisk består over for debitor?

2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende:

Skal bestemmelserne i forordning […] nr. 1215/2012, navnlig artikel 1, artikel 2, litra a), artikel 39, […] 45, […] 46 og […] 52 […], fortolkes således, at fuldbyrdelsen skal afslås uafhængigt af, om en af de i artikel 45 i forordningen anførte grunde foreligger, såfremt den afgørelse, der skal efterprøves, ikke er en retsafgørelse som omhandlet i forordningens artikel 2, litra a), eller artikel 39, eller det krav, der ligger til grund for afgørelsen, ikke er omfattet af anvendelsesområdet for forordningen i [domsstaten]?

3) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, og det andet spørgsmål besvares bekræftende:

Skal bestemmelserne i forordning […] nr. 1215/2012, navnlig artikel 1, artikel 2, litra a), artikel 39, artikel 42, stk. 1, litra b), artikel 46 og […] 53, fortolkes således, at retten i den […] medlemsstat[, som anmodningen rettes til,] allerede som følge af den oprindelige rets angivelser i attesten i henhold til [forordningens artikel 53 […] i sagen om afslag på fuldbyrdelse er forpligtet til at lægge til grund, at retsafgørelsen er omfattet af anvendelsesområdet for forordningen og skal fuldbyrdes?«

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

21 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 2, litra a), og artikel 39 i forordning nr. 1215/2012 skal fortolkes således, at en kendelse om betalingspåbud, der er afsagt af en ret i en medlemsstat på grundlag af endelige domme afsagt i et tredjeland, udgør en retsafgørelse og er eksigibel i de øvrige medlemsstater.

22 Det bemærkes indledningsvis, at for så vidt som det følger af 34. betragtning til forordning nr. 1215/2012, at denne ophæver og erstatter forordning nr. 44/2001, der selv erstattede Bruxelleskonventionen af 1968, gælder den af Domstolen anlagte fortolkning af disse sidstnævnte retlige instrumenters bestemmelser ligeledes for forordning nr. 1215/2012, når disse bestemmelser kan »sidestilles« med hinanden (dom af 10.3.2022, BMA Nederland, C-498/20, EU:C:2022:173, præmis 27 og den deri nævnte retspraksis).

23 Dette er tilfældet for på den ene side denne konventions artikel 25 og artikel 27, nr. 1), samt artikel 32 og artikel 34, nr. 1), i forordning nr. 44/2001 og på den anden side artikel 2, litra a), samt artikel 45, stk. 1, litra a), i forordning nr. 1215/2012.

24 Således som Domstolen har fastslået med hensyn til artikel 32 i forordning nr. 44/2001, som er den bestemmelse, der svarer til artikel 2, litra a), i forordning nr. 1215/2012, omfatter begrebet »retsafgørelse« enhver afgørelse truffet af en ret i en medlemsstat, uden at der herved sondres i forhold til den omhandlede afgørelses indhold (jf. i denne retning dom af 15.11.2012, Gothaer Allgemeine Versicherung m.fl., C-456/11, EU:C:2012:719, præmis 23).

25 Heraf følger, at dette begreb ligeledes omfatter en kendelse om betalingspåbud, der er afsagt af en ret i en medlemsstat på grundlag af endelige domme afsagt i et tredjeland.

26 Ifølge Domstolens praksis er det nemlig, for at sådanne retsafgørelser er omfattet af anvendelsesområdet for forordning nr. 1215/2012, tilstrækkeligt, at der er tale om retsafgørelser, der, før der indgives begæring om anerkendelse eller fuldbyrdelse heraf i en anden medlemsstat

end domsstaten, i denne domsstat på den ene eller anden betingelse er blevet truffet eller har kunnet træffes efter en kontradiktorisk sagsbehandling (jf. analogt dom af 2.4.2009, Gambazzi, C-394/07, EU:C:2009:219, præmis 23 og den deri nævnte retspraksis).

27 Denne brede og selvstændige fortolkning underbygges af den ordning, der er indført ved forordning nr. 1215/2012, og af de formål, som forfølges med denne (jf. analogt dom af 15.11.2012, Gothaer Allgemeine Versicherung m.fl., C-456/11, EU:C:2012:719, præmis 26 og 28).

28 Hvad for det første angår de formål, som forfølges med forordning nr. 1215/2012, anføres i sjette betragtning til denne forordning målet om fri bevægelighed for retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område. Desuden fremgår det af 4. og 26. betragtning til forordningen, at denne tager sigte på at forenkle formaliteterne med henblik på en hurtig og enkel anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser truffet i de medlemsstater, der er bundet af forordningen. Som Europa-Kommissionen har anført, ville en anden fortolkning af denne forordnings artikel 2, litra a), kræve, at begrebet »retsafgørelse« blev knyttet til indholdet af denne, hvilket ville være i strid med dette formål.

29 Hvad for det andet angår den ordning, der er indført ved forordning nr. 1215/2012, fremhæves i 26. betragtning til denne forordning vigtigheden af princippet om gensidig tillid mellem retterne i medlemsstaterne for så vidt angår fuldbyrdelse af retsafgørelser, hvilket forudsætter, at begrebet »retsafgørelse« ikke fortolkes indskrænkende.

30 Denne gensidige tillid ville imidlertid lide skade, hvis en ret i en medlemsstat kunne nægte at anerkende, at en kendelse med betalingspåbud, der er afsagt af en ret i en anden medlemsstat på grundlag af endelige domme afsagt i et tredjeland, har karakter af en »retsafgørelse«.

31 Når alt kommer til alt, ville en indskrænkende fortolkning af begrebet »retsafgørelse« som omhandlet i artikel 2, litra a), i forordning nr. 1215/2012 medføre, at der skabes en kategori af akter vedtaget af retterne, som – idet de ikke ville være omfattet af de undtagelser, der udtømmende er opregnet i denne forordnings artikel 45 – ikke ville kunne omfattes af begrebet »retsafgørelse«, og som retterne i andre medlemsstater følgelig ikke ville være forpligtede til at fuldbyrde. Eksistensen af en sådan kategori af akter ville være uforenelig med den ordning, der er indført ved artikel 39, 45 og 46 i den nævnte forordning, som fastsætter, at der skal ske fuldbyrdelse af retsafgørelser, og som udelukker, at kompetencen for retterne i domsstaten kan efterprøves af retterne i den medlemsstat, som anmodningen rettes til (jf. analogt dom af 15.11.2012, Gothaer Allgemeine Versicherung m.fl., C-456/11, EU:C:2012:719, præmis 31).

32 I det foreliggende tilfælde fremgår det af forelæggelsesafgørelsen, at den i hovedsagen omhandlede kendelse fra High Court er blevet afsagt efter en i det mindste summarisk, kontradiktorisk sagsbehandling i domsstaten, således at den udgør en retsafgørelse som omhandlet i artikel 2, litra a), i forordning nr. 1215/2012. Da den er blevet erklæret eksigibel i denne medlemsstat, er den følgelig i medfør af denne forordnings artikel 39 eksigibel i de øvrige medlemsstater.

33 Denne konklusion afkræftes ikke af den omstændighed, at kendelsen hvad angår realiteten er blevet afsagt til fuldbyrdelse af domme afsagt i et tredjeland, der som sådanne ikke er eksigible i medlemsstaterne.

34 Som følge af begrænsningen af anvendelsesområdet for forordning nr. 1215/2012 til spørgsmål om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser truffet af medlemsstaternes retter og i mangel af andre EU-retlige bestemmelser, der regulerer disse

spørgsmål med hensyn til afgørelser, der er truffet af retter i tredjelande, står det principielt medlemsstaterne frit for at fastsætte betingelser og procedurer, der gør det muligt for de nationale retter at påkende de tvister, der indbringes for dem. Heraf følger, at visse typer procedurer og retsafgørelser, som findes i en medlemsstat, ikke nødvendigvis findes tilsvarende i de øvrige medlemsstater.

35 Hvad navnlig angår spørgsmålet om, hvilke virkninger domme afsagt af retter i tredjelande kan have i medlemsstaterne, betyder den manglende harmonisering på EU-plan, at retterne i en medlemsstat lovligt, i overensstemmelse med gældende national ret, kan træffe eksigible afgørelser på grundlag af disse domme, selv om hensyntagen til de samme domme i andre medlemsstater fortsat er underlagt kravet om eksekvatur.

36 I modsætning til den opfattelse, som den forelæggende ret hælder til, indebærer dom af 20. januar 1994, Owens Bank (C-129/92, EU:C:1994:13), hvoraf det analogt kan udledes, at artikel 29-31 i forordning nr. 1215/2012 ikke finder anvendelse på procedurer med henblik på at erklære domme afsagt på det civil- og handelsretlige område i et tredjeland eksigible, desuden ikke, at en retsafgørelse, der er truffet på grundlag af en dom afsagt i et tredjeland, ikke i overensstemmelse med en medlemsstats kompetence- og procedureregler kan være omfattet af denne forordnings anvendelsesområde.

37 For det første afhænger kvalificeringen af en retsakt, såsom den i hovedsagen omhandlede kendelse, som en retsafgørelse som omhandlet i artikel 2, litra a), i forordning nr. 1215/2012, ligesom det gælder for enhver anden national retsafgørelse, på ingen måde af, om den procedure, der har ført til dens vedtagelse, selv er omfattet af denne forordnings anvendelsesområde, idet forordningen ikke har til formål at ensarte alle de processuelle regler i medlemsstaterne (jf. i denne retning dom af 9.9.2021, Toplofikatsia Sofia m.fl., C-208/20 og C-256/20, EU:C:2021:719, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis).

38 For det andet er der i dom af 20. januar 1994, Owens Bank (C-129/92, EU:C:1994:13, præmis 14 og 18), sondret klart mellem uanvendeligheden af Bruxelleskonventionen af 1968 på procedurer vedrørende anerkendelse og fuldbyrdelse af domme afsagt på det civil- og handelsretlige område i et tredjeland og denne konventions anvendelighed på enhver afgørelse truffet af en ret i en kontraherende stat, uanset hvorledes den betegnes.

39 Det må derfor fastslås, at ingen bestemmelse i forordning nr. 1215/2012 og ingen af de formål, der forfølges med denne forordning, er til hinder for, at en kendelse med betalingspåbud, der er afsagt af en ret i en medlemsstat på grundlag af endelige domme afsagt i et tredjeland, falder ind under forordningens anvendelsesområde.

40 Det følger imidlertid af den ordning, der er indført ved artikel 39, 45 og 46 i forordning nr. 1215/2012, at den omstændighed, at en sådan kendelse anerkendes som en retsafgørelse som omhandlet i denne forordnings artikel 2, litra a), ikke fratager rekvisitus retten til at modsætte sig fuldbyrdelse af denne afgørelse under påberåbelse af en af grundene til afslag i henhold til nævnte artikel 45.

41 Navnlig skal anerkendelse af en retsafgørelse i henhold til artikel 45, stk. 1, litra a), i forordning nr. 1215/2012, sammenholdt med artikel 46, efter anmodning fra en berettiget part afslås, såfremt en sådan anerkendelse åbenbart vil stride mod grundlæggende retsprincipper (ordre public) i den medlemsstat, som anmodningen er rettet til.

42 Det skal dog fremhæves, at selv om medlemsstaterne som udgangspunkt frit kan fastlægge, hvilke krav der i overensstemmelse med deres nationale opfattelse stilles ifølge deres grundlæggende retsprincipper, skal grænserne for begrebet fastlægges ved en fortolkning af den nævnte forordning. Skønt det ikke tilkommer Domstolen at fastlægge indholdet af en medlemsstats grundlæggende retsprincipper, skal denne derfor ikke desto mindre efterprøve de grænser, inden for hvilke en ret i en medlemsstat kan anvende begrebet som begrundelse for ikke at anerkende en retsafgørelse, der er truffet i en anden medlemsstat (jf. analogt dom af 28.3.2000, Krombach, C-7/98, EU:C:2000:164, præmis 22 og 23, og af 16.7.2015, Diageo Brands, C-681/13, EU:C:2015:471, præmis 42 og den deri nævnte retspraksis).

43 Desuden indebærer forbuddet i artikel 52 i forordning nr. 1215/2012 mod en efterprøvelse med hensyn til sagens realitet af en retsafgørelse, der er truffet i en anden medlemsstat, at retten i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, ikke må afvise at anerkende retsafgørelsen alene med den begrundelse, at den retsregel, som retten i domsstaten har anvendt, afviger fra den retsregel, som retten i den stat, som anmodningen rettes til, ville have anvendt, hvis den skulle påkende sagen. Retten i den stat, som anmodningen rettes til, må heller ikke efterprøve rigtigheden af den retlige bedømmelse eller den bedømmelse af de faktiske omstændigheder, der er foretaget af retten i domsstaten (jf. analogt dom af 28.3.2000, Krombach, C-7/98, EU:C:2000:164, præmis 36, og af 16.7.2015, Diageo Brands, C-681/13, EU:C:2015:471, præmis 43 og den deri nævnte retspraksis).

44 For at være i overensstemmelse med forbuddet mod efterprøvelse med hensyn til sagens realitet af en retsafgørelse, der er truffet i en anden medlemsstat, kan anvendelse af bestemmelsen om grundlæggende retsprincipper i artikel 45, stk. 1, litra a), i forordning nr. 1215/2012 således kun komme på tale i tilfælde, hvor anerkendelse af den afgørelse, der er truffet i denne medlemsstat, udgør en åbenbar tilsidesættelse af en retsregel, der anses for væsentlig i retsordenen i den stat, som anmodningen rettes til, eller af en rettighed, der er anerkendt som grundlæggende i den pågældende retsorden (jf. analogt dom af 28.3.2000, Krombach, C-7/98, EU:C:2000:164, præmis 37, og af 16.7.2015, Diageo Brands, C-681/13, EU:C:2015:471, præmis 44 og den deri nævnte retspraksis).

45 En sådan tilsidesættelse kan bl.a. bestå i, at rekvisitus ikke har haft mulighed for at forsvare sig effektivt ved den oprindelige ret og i domsstaten anfægte den retsafgørelse, som begæres fuldbyrdet (jf. i denne retning dom af 2.4.2009, Gambazzi, C-394/07, EU:C:2009:219, præmis 27, 37, 45 og 46).

46 Såfremt det i det foreliggende tilfælde lykkes for J at godtgøre for den ret, ved hvilken sagen er anlagt i den medlemsstat, som anmodningen er rettet til, at vedkommende ikke i domsstaten havde mulighed for at anfægte rigtigheden af de argumenter, som begrunder de jordanske domme, som er genstand for den i hovedsagen omhandlede kendelse, vil denne ret kunne afslå at fuldbyrde denne kendelse med den begrundelse, at den er åbenbart uforenelig med nationale grundlæggende retsprincipper. Det tilkommer alene den forelæggende ret at bedømme dette.

47 Henset til det ovenstående skal det første spørgsmål besvares med, at artikel 2, litra a), og artikel 39 i forordning nr. 1215/2012 skal fortolkes således, at en kendelse om betalingspåbud, der er afsagt af en ret i en medlemsstat på grundlag af endelige domme afsagt i et tredjeland, udgør en retsafgørelse og er eksigibel i de øvrige medlemsstater, såfremt den er afsagt efter en kontradiktorisk procedure i domsstaten og er blevet erklæret eksigibel i denne stat, idet dens

karakter af retsafgørelse imidlertid ikke fratager rekvisitus retten til i henhold til denne forordnings artikel 46 at anmode om, at fuldbyrdelse afslås af en af de grunde, som er omhandlet i forordningens artikel 45.

Det andet og det tredje spørgsmål

48 Henset til besvarelsen af det første spørgsmål er det ufornødent at besvare det andet og det tredje spørgsmål.

Sagsomkostninger

49 Da sagens behandling i forhold til hovedsagernes parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Tredje Afdeling) for ret:

Artikel 2, litra a), og artikel 39 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område skal fortolkes således, at en kendelse om betalingspåbud, der er afsagt af en ret i en medlemsstat på grundlag af endelige domme afsagt i et tredjeland, udgør en retsafgørelse og er eksigibel i de øvrige medlemsstater, såfremt den er afsagt efter en kontradiktorisk procedure i domsstaten og er blevet erklæret eksigibel i denne stat, idet dens karakter af retsafgørelse imidlertid ikke fratager rekvisitus retten til i henhold til denne forordnings artikel 46 at anmode om, at fuldbyrdelse afslås af en af de grunde, som er omhandlet i forordningens artikel 45.

Underskrifter